

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп1 1/2014
12.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући поводом одлуке Уставног суда Републике Србије, број Уж-2201/2011 од 29.05.2014.године, по захтеву Љ.В. из Б., кога заступа пуномоћник С.В.М., адвокат из Б., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 23 У 14581/10 (2009) од 29.09.2010.године, уз учешће противне странке Градске управе града Београда, Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту, у предмету допунске личне инвалиднине, у нејавној седници већа одржаној дана 12.09.2014.године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца Љ.В. из Б., поднета против решења Града Београда, Градске управе, Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Београд, XIX-06 бр. 7313-47/2006 од 28.07.2009. године, којим је, ставом првим диспозитива, делимично оглашено ништавим решење Одељења за финансије и привреду - Одсека за борачко-инвалидску заштиту градске општине Палилула, бр. 580-62/04 од 02.02.2004. године и то у делу диспозитива којим је тужиоцу, признатом ратном војном инвалиду VI групе са 60% војног инвалидитета за стално, признато право на допунску личну инвалиднину па на даље, због фактичке и правне немогућности извршења решења од 01.04.2006. године. Ставом другим диспозитива истог, тужбом оспореног решења, одређено је да се почев од 01.06.2006.године врши исплата личне инвалиднине признате по Закону о основним правима бораца, војних инвалида у износу прописаном овим законом.

Подносилац захтева поднетим захтевом побија законитост пресуде Управног суда 23 У 14581/10(2009) од 29.09.2010. године, због погрешне примене материјалног права. Наводи да Управни суд није ценио чињеницу да је тужени орган донео тужбом оспорено решење у смислу члана 275. Закона о општем управном поступку, будући да га је донео у време када је био дужан да изврши правноснажну пресуду Окружног суда у Београду У 1784/06 од 10.05.2007. године

потврђену од стране Врховног суда Србије, пресудом Уж 99/07 од 26.02.2008. године. Указује да је доношењем оспореног делимичног решења тужени орган избегавао да спроведе наведену правноснажну одлуку Окружног суда, потврђену пресудом Врховног суда Србије Уж 99/07 од 26.02.2008. године. Истиче да Управни суд у конкретној правној ствари занемарује чињеницу да је право на допунску инвалидску заштиту подносилац захтева стекао на основу савезног закона - Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца и тада важеће Уредбе, као подзаконског акта којим се извршава тај закон. Предлаже да суд уважи захтев и преиначи побијану пресуду у том смислу што ће тужбу уважити и поништити у целини решење Града Београда, Градске управе, Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Београд, XIX-06 бр. 7313-47/2006 од 28.07.2009.године.

Противна странка, Градска управа града Београда, Секретаријат за социјану заштиту, Сектор за борачку и инвалидску заштиту је по налогу Врховног касационог суда доставила све списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није дала одговор на захтев.

Врховни касациони суд је о захтеву за преиспитивање побијане пресуде одлучивао у поновном поступку поводом одлуке Уставног суда Републике Србије, број Уж-2201/2011 од 29.05.2014. године, којом је у ставу 1. диспозитива усвојена уставна жалба Љ.В. и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Узп 319/10 од 28.01.2011. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правно средство, зајамчено одредбом члана 36. став 2. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбијена, као неоснована, а ставом 2. диспозитива исте одлуке Уставног суда Републике Србије, поништено је решење Врховног касационог суда Узп 319/10 од 28.01.2011. године и одређено је да исти суд донесе нову одлуку о захтеву подносиоца уставне жалбе за преиспитивање правноснажне пресуде Управног суда У 14581/10 од 29.09.2010. године.

Решењем Врховног касационог суда Узп 319/10 од 28.01.2011. године одбачен је захтев Љ.В. из Б. за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 23 У 14581/10 (2009) од 29.09.2010. године.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је у проведеном поступку утврдио да је тужиоцу, овде подносиоцу захтева, мирнодопском војном инвалиду VI групе са 60% војног инвалидитета за стално, решењем првостепеног органа од 02.02.2004.године, применом члана 1. став 1. Уредбе о правима на допунску заштиту војних инвалида, корисника породичне инвалиднине и цивилних инвалида рата („Службени гласник РС“ бр.39/92,45/92,75/93 и 52/96) признато право на допунску личну инвалиднину, као и да је након ступања на снагу Уредбе о престанку важења одређених уредби у области борачко - инвалидске заштите („Службени гласник РС“ број 35/06), међу

којима је и поменута Уредба, на основу које је тужиоцу признато право на допунску личну инавалиднину, првостепени орган, у поступку покренутом по службеној дужности, донео решење од 22.05.2006. године, којим се замењује решење првостепеног органа од 02.02.2004. године и тужиоцу (овде подносиоцу захтева) престаје право на допунску личну инавалиднину признату тим решењем, и то са 31.03.2006. године. Даље је утврђено да је жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 22.05.2006. године другостепени орган решењем од 24.07.2006. године одбио, као неосновану, а да је по тужби тужиоца Окружни суд у Београду пресудом У 1794/06 од 10.05.2007. године уважио тужбу тужиоца и поништио решење од 24.07.2006. године, као и да је пресудом Врховног суда Србије Уж 99/07 од 26.02.2008. године, одбијена жалба туженог органа против наведене пресуде Окружног суда. Поступајући по пресуди Врховног суда Србије од 26.02.2008. године другостепени орган је решењем од 08.10.2008. године поништио решење првостепеног органа од 22.05.2006. године и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак, у циљу извршења решења тог органа од 02.02.2004. године. Међутим, како је ступањем на снагу Уредбе о престанку важења одређених уредби у области борачко - инавалидске заштите престала да важи Уредба о правима на допунску заштиту војних инавалида, корисника породичне инавалиднине и цивилних инавалида рата, на основу које је тужиоцу признато право на допунску личну инавалиднину, тужени орган је закључио да су се стекли услови из члана 257. тачка 3. и члана 258. став 1. тач. 1. и 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ број 33/97 и 31/01) и по службеној дужности донео оспорено решење. Стога Управни суд налази да је правилан закључак туженог органа да је доношењем Уредбе о престанку важења одређених уредби у области борачко-инавалидске заштите, у смислу одредбе члана 257. тачка 3. Закона о општем управном поступку, испуњен основ за проглашење делимично ништавим првостепеног решења од 02.02.2004. године, у делу којим је тужиоцу признато право на допунску личну инавалиднину, односно да је наступила фактичка и правна немогућност извршења тог решења, јер је ступањем на снагу Уредбе о престанку важења одређених уредби у области борачко-инавалидске заштите стављена ван снаге Уредба о правима на допунску заштиту војних инавалида, корисника породичне инавалиднине и цивилних инавалида рата, на основу које је тужиоцу признато право на допунску војну инавалиднину, чиме је престало и право на допунску личну инавалиднину признато на основу те уредбе и основ испуњавања обавезе утврђене диспозитивом првостепеног решења од 02.02.2004. године.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности који су могли бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд налази да је неоснован навод захтева да Управни суд у конкретној правној ствари занемарује чињеницу да је право на допунску инавалидску заштиту подносилац захтева стекао на основу савезног закона - Закона о основним правима бораца, војних инавалида и породица палих бораца и тада важеће Уредбе, као подзаконског акта којим се извршава тај закон. Наведено, јер се у конкретном случају не ради о стеченом праву на основу Устава

и закона, већ о признатом праву допунске заштите на основу Уредбе Владе Републике Србије, па признато право на основу уредбе престаје да важи стављањем ван снаге тог акта, од стране органа који га је, у оквиру своје политике, и донео.

Са изнетих разлога, те да је подносилац захтева исте наводе истицао и у тужбу, које је Управни суд оценио дајући довољне, јасне и на закону засноване разлоге, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 12.09.2014. године, Узп1 1/2014

Записничар,
Весна Карановић,с.р.

Председник већа - судија,
Олга Ђуричић,с.р.